

Mám ponořenou hlavu těsně pod vodní hladinou. Svižně střídám ruce, které začínají úpět únavou. Chci z nich dostat maximum. Pokaždě se pokouším uplavat víc za kratší dobu. Zpomalení si v tuhle chvíli nepřipouštím.

Mé plíce pracují na víc než sto procent.

Únava se rychle blíží a já vím, že za chvíli bude po všem. Poslední nádech a posledních pár temp. Dlaň se dotkla hrany bazénu. Jsem konečně na konci. Prodýchávám do vody a přes plavecké brýle sleduji okolní ruch, který pomaličku slábne. Brzy bude bazén zavírat. I tak je tu zatím relativně rušno.

Chaos, který brzy nastane, se mě netýká. Dávám si poslední kolečko v páře a mé tělo hltá horko každičkou možnou buňkou. Kůže to teplo vítá s otevřenou náručí a za odměnu se zbarvuje do ruda. Až vylezu ven, budu připomínat raka. Jako obvykle, pak má kůže dostane vzhled zmateného chameleona.

Mám zavřené oči a snažím se celkově uklidnit. Dát mému tělu možnost sladit se s duší, která je v naprosté harmonii s vesmírem – jako po každém plaveckém tréninku. Má mysl je uvolněná. Nic ji v tuhle chvíli netíží.

Lehce jsem otevřel oči a všiml si, že jsem v páře zůstal poslední. Usměji se a zavřu oči. Klid si teď vychutnávám ještě o něco víc.

V tom vrznou dveře. Někdo vstupuje do přední části páry. Tepelné vrstvy, které se časem kolem mě vytvořily, se začínají prolínat. Jejich hranice jsou narušovány jedna po druhé, až z nich časem nezůstane vůbec nic. Díky tomu cítím každičkový jeho pohyb.

I v mlžném oparu vidím jeho široká ramena a hrudník, za který by se ani Herkules nemusel stydět. Tak málo toho vidím, ale i to mi naprosto stačí, aby se pohnulo nejen mé vnitřní já.

Siluetu se začíná přibližovat a obrysy jsou stále více jasnější. Vidím dlouhé paže a kratší světlé vlasy. Jeho tvář začíná dostávat mužský vzhled a mé srdce poskočí. Když stojí už přímo přede mnou a já mohu vidět všechno jasně a čistě, málem zapomenu i dýchat.

S úsměvem na tváři stál nade mnou jako anděl. Už jen svatozář mu chyběla. V jeho očích ale žhne něco až pekelného. Začínám mít vážný problém s udržení klidu, ke kterému jsem se tak blížil.

„Máš ještě energii,“ zeptal se muž.

„To záleží na co?“

Usmál se a d'áblík v něm se probudil. Jeho postava se ještě o kousek přiblížila a muž se posadil vedle mě. Je od mého těla sotva pár centimetrů. Cítím, jak se mi vzrušením začínají zvedat chloupky na pažích.

V hlavě slyším slabounký hlásek, který se mě snaží uklidnit.

Otočil jsem hlavu a zadíval se na jeho tvář. Byla v té páře tak dokonalá a teď – teď je přímo neodolatelná. Jeho blond vlasy jsou tak krátké, že v tuhle chvíli nejsou téměř ani vidět. To mě ještě víc rozpaluje.

A pak řekl ten polobůh něco, co mě odrovnalo.

„Nikdo tam není. Poslední možnost dát si ještě pár bazénů...“ Jeho hlas ztichl a muž se dál díval před sebe. Pak se jeho pravá paže zvedla a jeho dlaň se dotkla mé levé nohy. Jeho oči se otočily ke mně a já v nich viděl zvláštní jiskření. „Hlavně se mi neutop,“ zašeptal a zase se díval před sebe.

Záhy osiřel a mé vlastní kroky se vzdalovaly.

Reflektory jasně září a jejich světla se odráží na vodní hladině. Vzduch je prosycen vůní chlóru.

Stojím na stupínku a čekám. Čekám na ten správný okamžik, na tu pravou chvíli. Protahuji si lehce prsty na nohách. Pak na chvíli zavřu oči. Představuji si, že se chystám skočit z úpatí Niagarských vodopádů. Skoro jako bych tam byl. Cítím ty přejery, ten vítr, ten čerstvý vzduch.

Otevírám oči. Nadechuji se a pak skočím.

Celé mé tělo se noří do vody. Narušuje tu klidnou hladinu a mizí pod vodou. Pak se blížím nahoru. Jedno tempo za druhým. Svižně, ale ne zbytečně rychle. Jedna ruka je nad vodou. Nadechuji se a střídám ruce v rytmu, který se mi líbí. Mé ruce jsou jako pádla. Jsou jako nůž, který se prokousává změkklým máslem.

Vychutnávám si každičkou vteřinu. Stres si nepřipouštím. Tady pro něj není místo. Je zamčen s ostatními věcmi ve skřínce. Myšlenky už nepoletují chaoticky mou myslí, jsou synchronizované.

Otočím se a plavu nazpátek. Cíl je skoro splněn.

Najednou jsem ztuhl. Všechno se ve mně vzepřelo a pak to strnulo v jediném okamžiku. Nade mnou se zatáhla mračna pošpiněná něčím, co přináší bolest.

Jsem pod vodou. Mám pocit, že jsem chycen v bublině, z níž není úniku. Všechno kolem se zmenšuje a nedovoluje mi to se pohnout.

Voda kolem mě začíná černat a připomíná víc bláto. I její konzistence se mění. Přesně vím, že je to jen má vlastní mysl, co se mnou hraje nehezku hru.

Zvedám hlavu k vodní hladině a vidím prudkou záři, která míří přímo ke mně. Je elektrizující a útočná. Agresivní a neomylná.

To, co mě napadlo jako poslední, to, co jsem naposledy spatřil, byla tvář Eduarda, plavčíka s tělem Herkula a s tváří samotného anděla – mou platonickou lásku, mého nejlepšího přítele, kterého jsem vždycky chtěl mít, ale on byl pro mě jistým způsobem vždycky vzdálený. Nebyl jako já – byl něco víc. Pak vše zešedlo a nakonec ztmavlo. A pak už nebylo žádné víc, jen obyčejné a prázdné nic.

V ten moment jsem umřel.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 4.

Anděl Strážný

Pátek, 26.9.2014

Chtělo to hodně odvahy. Chtělo to hodně síly a pak tu byla ještě jedna věc. Vstoupil prosklenými dveřmi do zaplněného obchodního centra. Jeho oči sledovaly každičkou osobu, která kolem něj procházela. Zastavil se u plakátu, co ho pobízel k návštěvě jazzového koncertu na střeše galerie.

„Promiň, až příště. Dnešní večer jsem věnoval někomu jinému. Jen doufám, že bude tak úžasný jako ty,“ zašeptal mladík se špinavě blond krátkými vlasy, které teď připomínaly zmatené ptačí hnízdo.

Chlapec vytáhl telefon a podíval se na jeho display. Žádná zpráva. To ho ale neučinilo smutným. Pořád měl ještě čas. Teď musel najít místo, kde mělo dojít k onomu velkému setkání. Přejel do přijatých zpráv a odkliknul tu poslední, která mu přišla.

*Adame, aby to bylo zajímavé, setkáme se,
v paintballovém parku Galerie Nebesa. Po šesté večer.
Budu ten, co používá žlutou barvu. Nenech se zastřelit
dřív, než tě budu moci zastřelit já. Petr.*

„Takže paintball. Jak jsem se k tomu mohl nechat přemluvit,“ posteskl si Adam a zamířil k eskalátoru, co ho záhy doveze do dolních pater.

Pondělí, 22.9.2014

„Hledám někoho, kdo je šílený, kdo je nespoutaný, komu nejde jen o sex a svůj život si dokáže užít i bez lahve vodky. Hledám někoho, komu nebudu moci říci ne, i kdyby byla jedna hodina po půlnoci. Hledám lásku pro ten jeden jediný okamžik nebo také pro celý život. Značka: Hranice neexistují,“ přečetl nahlas Adam a zadíval se na monitor, v něm byla jednoduše otevřeném okně dívka s rudými vlasy, které jí v tuhle chvíli zakrývaly obličej.

„No...je to zajímavý, ale nakonec to stejně skončí tím sexem. Je ti to snad jasné,“ odpověděla po chvíli přemýšlení a na její tváři, i přes vlasovou masku, byl vidět úsměv.

„Ale co kdyby, co kdyby se našel někdo takový. Někdo, kdo by nechtěl jen to...víš, co tím chci říci,“ řekl Adam a díval se ještě chvíli na text, který do seznamky napsal.

„Ty jsi snílek Adame. A proto tě mám tak ráda,“ řekla dívka a v hlase Adam vycítil upřímnost.

„Díky Katko. Bylo by fajn, kdybychom se spolu mohli konečně setkat.“

„Adame...Nezapomeň... Je mi třináct. Všechno, co mi říkáš, je tak trochu proti pravidlům, ale neboj se. Najdu způsob, jak tě konečně potkat.“

„Sakra...vždycky na to zapomenu. To je to, jak mluvíš, jaké máš názory. Máš ty vůbec nějaké kamarády?“

„Tebe...ale jestli ti to vadí...“ Její hlas zněl podrážděně.

„Promiň. Jo...právě jsem ti dopřeložil ten text na angličtinu. Snažil jsem se vyhnout nějakým netradičním slovním spojením, aby to nevypadalo....chápeš, že to psal dospělý člověk.“

„Díky, Adame. Mám Tě fakt ráda, jako kamaráda, samozřejmě. Napiš, jak se najde někdo šílený a odvážný. Protože až se najde, musí to být láska navěky. Láska, která překoná i smrt.“ Její hlas téměř září nadšením.

„A pak, kdo tu je snílek. Zatím ahoj,“ odpověděl Adam a pak přitiskl dlaň k monitoru. Blížící se ruka z druhé strany udělala totéž a pak se otevřené okno samo zavřelo.

„Fajn...Osude... buď připraven. Neboť Adam právě zabrouzdal do vod moderního seznamování,“ řekl odhodlaně mladík a pak zmáčknul tlačítko enter.

Pátek, 26.9.2014

Zprvu byla všude tma. Chodbami se linula mlha a čas od času projel po zdech laserový paprsek měnící barvu. Pak cosi bouchlo a celá herní plocha se rozzářila. Mlha získala nazelenalou barvu a záhy se ze všech míst začala ozývat střelba.

Nová hra právě začala.

Adam se v půjčeném oděvu modrého týmu necítil zrovna pohodlně. Byl příliš těsný a zdůrazňoval některé partie jeho těla víc než jiné. Masku, která chránila jeho obličej ho i tak nečinila klidným. On sám si připadal jako podivně svázaný otrok. V ten moment si uvědomil, že nechápe ty, kteří se nechávají svazovat dobrovolně a ještě se jim to líbí.

„Pamatujte si. Tato hra je v módu Souboj. Každý má pětset kuliček. Až vyčerpáte vlastní zásobu, končíte. Každý, kdo je zasažen končí. Modrý tým začíná na straně západní

barikády. Žlutý tým na straně jezera. Hra má časové omezení a bude trvat maximálně dvě hodiny.“

Adam ještě teď slyšel základní informace, které jim všem podal herní instruktor.

„Zraníte li se. Navštivte jeden ze čtyř stanů první pomoci. A nezapomeňte – jakákoli fyzická agresivita a použití jiných zbraní mimo paintballové pistole či paintballové pušky je zakázáno. Porušení pravidel je trestáno jednak vyloučením ze sítě paintballových hřišť na celém území Evropské Unie dle dodatku pro realtimové hry z roku 2013 a dále může být osobě uložena finanční pokuta až do výše 10.000 Korun včetně zdravotních náhrad, které budou vynaloženy na případnou léčbu zraněného spoluhráče.“

„Fajn. Jen nikoho nezranit,“ usmál se Adam a přitiskl si zbraň k hrudi. Přikrčil se a popoběhl dál od barikády směrem na sever. Držel se při kraji herního prostoru. Nikdy to nehrál, ale i tady se držel instinktu, ať se ti ostatní pobijí. Pokud nebude muset, do středu se nevydá.

Podíval se ke stropu a viděl tam zářící tabuli, která ukazovala počet aktivních hráčů – 10 modrých a 10 žlutých. Během chvilky se jednotlivá čísla změnila. Padli dva modří a jeden žlutý.

Někdo v druhém koridoru právě začal divoce střílet před sebe. Po chvíli Adam zaslechl, jak spoušť cvaká naprázdno. Osoba, která tak zuřivě páčila jednu kulku za druhou našťvaně hodila zbraň na zem a očekávala odvetný útok. Ten přišel o pár vteřin později.

„Do pr... Háje,“ zařvala zlostně právě zabitá dívka a sama se musela stáhnout z bitevního pole.

Mihla se ve spojovacích dveřích do jeho koridoru a zamířila k místu, kterému se tady říkalo skládka – místo určené pro zraněné, zabitě a ty, kteří to předčasně vzdali. Adam ji chvíličku pozoroval a téměř zapomněl na hru.

Z jeho zamyšlení ho probralo rozplácnutí barvy o stěnu sotva deset centimetrů od jeho obličeje.

„Á...rychle pryč,“ sykl zlostně a překvapeně zároveň. Nepokoušel se narovnat. Jeho jediným cílem bylo dostat se dál od útočníka, co ho měl na mušce. Další rána jen tak tak minula zvednutou levou rukou.

Bože, zakřičel ve své hlavě a na nějaké přikrčení zapomněl. Sevřel marker a utíkal, co mohl. Jak spatřil odbočku, zahnul. Opřel se o zeď a lehce nahlédl do chodby, z níž přiběhl. Další letící kulka minula jeho obličej. Mohl by přísahat, že mu proletěla před očima jako ve zpomaleném filmu. Marker sevřel ještě pevněji a byl připraven střílet. Přitom začínal couvat.

Po pár vteřinách mu došlo, že si nehlídá záda a rychle se otočil za sebe. Chodba klesala a Adam mohl poprvé spatřit celé bojiště. Jezero, startovní bod žlutého týmu, zabíralo čtvrtinu celé herní plochy. Adama hned napadlo, proč tomu místu říkají jezero, když v něm žádná voda nebyla. Jednalo se spíše o několik drobných uměle vytvořených vodních stok, které ve finále vypadaly jako jezero. Místo, které bylo startem pro modrý tým, zvané barikáda, byla v podstatě nosná zeď Galerie Nebesa. Ta samá zeď, která o několik pater výše skýtala možnost výhledu všem fanouškům hudby a tance na střeše kulturního stánku. Mezi barikádou a jezerem bylo vybudováno mnoho cest, které připomínaly chodbičky termitů v jejich hnízdě. Některé z nich byly téměř rovné, jiné šly do kopce či z kopce a další se pak chaoticky klikatily všemi směry. Na mapce herní plochy se toto místo nazývalo Bludiště. Kromě relativně normálních blokády jakými byly třeba slepé cesty tu byl i potok, který samotné bludiště tříštil na několik samostatných zón.

Adam se snažil zachytit pohyb svých spoluhráčů, ale jeho snaha byla náhle přerušena. Kdosi právě vyběhl z koridoru sotva pár metrů od něj samotného a začínal se rozhlížet po něčem v pohybu, co by mohl označkovat jednou ze svých žlutých kuliček, které měl v zásobníku.

Automatický reflex přinutil Adama zvednout pušku a vystřelit tím směrem. První rána byla vedle, ale druhá zasáhla soupeře do pravého ramene. Soupeř se žlutým šátkem padl k zemi a i přes ochrannou masku bylo vidět, že je plný zlosti.

Adrenalin přeskočil pomyslnou hranici a hnal krev v Adamových žilách světelnou rychlostí všemi směry, kterými to šlo. Srdce bušilo jako kdyby chtělo samo vyskočit z hrudního koše a dát si sprint na šedesát metrů. Samotné Adamovy smysly byly v tu chvíli tak otupěné, že si Adam ani nevšiml blízcího se nepřítele, kterého měl celou dobu v týlu, toho samého, před nímž se snažil skrýt.

Když si ho Adam všiml, bylo už příliš pozdě. Stál těsně za ním. Nedalo se nikam skrýt, nikam utéct. Už měl před očima marker, blížící se kulku a pak věčné čekání na skládce, až vyprší čas.

Zklamal toho, který ho sem pozval.

Chtěl.... Najednou byl v šoku. Nepřítel místo připraveného markeru, natáhl k Adamovi paže a strhl ho ke zdi. Kolem v ten mžik prolétlo několik žlutých kuliček, které tak ukončily svou existenci na protilehlé zdi místo na těle Adamově. Srdce teď právě doběhlo do cíle. Bušilo o to víc. Skoro bylo i vidět přes tenkou vrstvu ochranného oděvu.

Jejich oči se v té tmě našly a celý svět se kolem nich na nepatrnou chvíli zastavil. Adam viděl jen jeho černé oči, v nichž bylo vidět něco víc než jen vzrušení ze hry.

„Proč...“, snažil se gestikulovat Adam.

„Utíkej nebo mi nedáš jinou možnost, než ti sebrat tvůj jediný život.“ Znělo to tak svůdně, až se z toho Adam dostal do transu. „Běž, teď hned!“

Probral se a pobídnut se dal koridorem zpět na místo, kde začal. Opět se tak vrátil myslí ke hře. Nechal toho podivného nepřítele za sebou a v ten moment ho ani nenapadlo se otočit.

Modrý tým zatím snížil počet žlutých hráčů ze sedmi na šest.

Herní plocha sice začínala upadat do ticha, ale to neznamenal konec velkých bojů. V každém hráči to začínalo nenápadně vřít. Z rychlých útočných manévřů přešli hráči do strategie tichého útoku. Vyčkávat, setrvávat na místě, hodně se hlídat. Když se sešli dva ze stejného týmu, už spolu zůstali. Lepší kontrola okolí přinášela do dvojce i vyšší šanci na přežití a ve finále výhru celého týmu.

Ti, co už byly zasaženi, nervózně přešlapovali na skládce a téměř pořád sledovali tabuli. Čas se začínal táhnout. Minuta se zdála jako hodina. Nikdo z lidí ze skládky neměl představu, kde jsou hráči schovaní. Už jen vyčkávání pro ně bylo horší než samotná prohra.

Adam se začínal v ochranném oděvu a masce potit ještě o něco víc. Chtěl si ochranný kryt obličej sundat. Nadechnout se čerstvého vzduchu. Jít ven a vidět hvězdy. Cítit vítr na svých tvářích. V ten moment bylo nutkání sundat si masku téměř nesnesitelné.

Našel si skryté místo, které za normálních podmínek nebylo vidět. Cosi ho přímo strkalo k místu, kam jednou za čas dosáhly prsty laserových paprsků. Pocit, co ho nutil masku si sundat, ho srazil k zemi.

Adam zavřel oči a lehounce nadzvedl kryt masky. Nadechl se a do nosních dírek mu vlétl vzduch prosycený barvou. Nebylo to, to, co si představoval, ale nic lepšího tu stejně získat nemohl. I se zavřenýma očima věděl, že je sledován, že každičkový jeho krok, ať dobrý, nebo špatný, je pečlivě pozorován. Jeho pronásledovatel ho zachránil, aby si ho mohl sám vychutnat. Adam začínal tušit, kdo to je. Měl ho tak blízko u sebe. Cítil to z jeho pohledu – víc než vzrušení ze hry – bylo to vzrušení z toho, že má Adama v dlaních, že si s ním může hrát tak, jako bude chtít.

Už aby byl konec, zamyslel se Adam a opět si upravil masku na obličej. Nadechl se a ještě na chvíli zavřel oči. Chtěl se uklidnit.

Voda je všude. Cítí dotyky velmi blízké bytosti. Nikdo jiný k němu tak blízko nikdy neměl. Nemusí ho vidět, stačí když cítí jeho ruce, jak hladí jeho prochladlou kůži, jak přejíždějí přes lehounce vypracovaný hrudník, který stále pořád víc připomíná hrudník teenagera než dospělého muže. Pak vycítil blízkost jeho těla. Sotva pár centimetrů od toho svého pohublého vyčerpanosti. Vnímá hladkost a pevnost kůže milované osoby. Vnímá jeho dech na své tváři. Vnímá jeho rty na těch svých. Chce zůstat naživu. Chce se probrat a políbit ho. Dát mu najevo svou lásku, kterou tak moc skrýval, ale jeho tělo je slabé. Je křehké a bojácné. Strach je všude kolem a se strachem jde ruku v ruce temnota. Přibližuje se. Bestie zlořečená. Chce jeho lásku odehnat. Chce ji spolknout a už nikdy nevrátit na tento svět.

„Probud' se,“ slyší Adamova duše. „Probud' se!“ Ale Adam nereaguje. Jen cítí a vnímá. Jen cítí a vnímá, ale nežije.

Adrenalin v jeho krvi přeci jen začínal lehce klesat, ale celkové napětí v jeho těle se blížilo k maximu. Adam tak po chvílice pozvolna otevřel oči.

Najednou se narovnal a chvíli mžoural před sebe. Za malou vodní překážkou, jejíž název zněl Věčný Potok, někoho spatřil. Na paži měl modrý šátek, což znamenalo jediné. Konečně našel spojence, svou spřízněnou duši. Musel se k němu ale nejdřív bezpečně dostat. Přeskočit potok byla hračka. Dojít potichu a opatrně ke svému spoluhráči už bylo těžší. Stačil špatný pohyb a mohl by být svým partnerem zastřelen.

Jeden krok za druhým. Potichu jako myš. Přikrčil se a lehce hvízdnu. Jen tak, aby se to dostalo k uším kolegy. Ten zvuk zaregistroval a po chvíli se otočil. Prst na spoušti. Jeho oči zamířily k Adamovu šátku. Kývnul a začal se rozhlížet, zda je vzduch čistý.

Byl a tak se i spoluhrač začínal blíží vstříc lepším šancím.

Netrvalo to ani deset vteřin a Adam zaslechl výstřel. Očima se rozhlížel zmateně kolem sebe, až nakonec se jeho pohled zastavil na hrudi spoluhrače. Žlutá barva stékala po ochranné kombinéze skoro jako med. Spoluhrač bezejména se podíval na Adama a pak zklamaně svěsil hlavu, povolil stiskl ruky, co držela zbraň, a odporoučel se na skládku.

Stav: 6 žlutých a 3 modří

Už jen dva spoluhráči a v Adamových patách predátor s nabitou puškou číhající na svou kořist ze zálohy. Z místa, z něž mohl vidět všechno. Adamov se začínal rozhlížet. Začínalo mu docházet, že jen schováváním na něj nevyzraje. Bylo na čase přejít do útoku.

Ale v první řadě – v první řadě musel zmizet z místa, které bylo v tuhle chvíli jako na dlani nepřítelova hbitého oka.

Pondělí, 22.9.2014

„Fajn. Když vyškrtnu Martinu, bude muset všechno zařídit Dominika,“ řekl Adam do prázdného pokoje. V ruce svíral mobilní telefon a na pracovním stole před sebou měl chaos seznamu jmen, několik tabulek a až příliš mnoho škrtaček.

„Martina říkala, že ti poslala maila. Má na ten den už něco smluvené a Dominika je schopná. Nepotřebuje babysitter,“ řekl lehounce změkčilý mužský hlas na druhé straně telefonu.

„Já vím, já vím, ale chtěl jsem...“ Náhle přestal mluvit. Na ploše otevřeného notebooku se objevila zářící ikona oznamující novou zprávu.

„Adame? Jsi tam,“ hlas kolegy se ztrácel ve vzduchu naprostého šoku, který Adam právě zažíval. Po chvíli se dal hoch zase do pořádku.

„Promiň. Na chvíli jsem se Zamyslel....“

„Stalo se něco?“

„Právě, že stalo.“ V ten moment nebyl Adam schopný najít to správné slovo. „Promyslím to a zítra ti dám vědět.“ To byla jeho jediná reakce, kterou ze sebe dokázal vymáčkout. To jediné mu totiž v tuhle chvíli mohlo dopřát trošku času, kterého se mu nedostávalo.

„Hlavně na to nezapomeň. Čas kvapí. Jestli to nedáme, končíme. Budeme mrtví!“

„Neboj se. Zavolám. Dám to do kupy a zítra můžeme začít.“

„Jsi jinak v pořádku?“

„Jo...jsem. Tedy budu. Zítra budu. Zatím ahoj.“

„Ahoj,“ řekl trošku podrážděně hlas na druhé straně.

„A Radime?“

„Jo?“

„Pozdravuj Radka.“

Hlas na druhé straně si konečně ulevil. „Budu. Dobrou.“

„I tobě...vlastně vám.“

Radim se zasmál a hovor ukončil. Adam pak telefon položil na stůl a díval se na informaci o nové zprávě. Začínal se chvět a, aniž by si toho všiml, naskočila mu na pažích husí kůže.

Reflektory nezářily. Nic kolem už nesvítilo. Všechno se začínalo ztrácet. Byl na samém dně. Nic nevnímal. Jeho tělo se jen zmítalo v proudech, které odnikud nepřicházely. Nikde se nevytvářely. Jako kdyby celá jejich existence byla opomenuta jak prostorem tak časem. Jako kdyby nikdy neexistovaly a přesto tam vlastně vždycky byly. Postupně měnily tvar a unášely Adama dál do šera - do věčné temnoty, v níž našel svou vlastní smrt.

Vzdaloval se od reálného světa, od své rodiny, od přátel, od těch vypracovaných paží. I v poslední vteřině života myslel na to, jaké by to bylo, kdyby s ním mohl strávit alespoň jednu jedinou noc, kdyby se jejich rty alespoň jedinkrát spojily ve víru vzrušení a touhy. I to mu Temnota vzala a nechala mu jenom studenou vodu.

„Otevři novou zprávu,“ řekl jasně, aby mu operační systém rozuměl.

„Zpráva se otevírá,“ zaznělo z reproduktoru a před Adamem se otevřela seznamka, do níž zadával inzerát. Jeho tep se v tu chvíli neskutečně zrychlil.

„Nová zpráva,“ ozvalo se po chvíli. „Od uživatele Midas777, čas přijetí zprávy – 1:01.“

Adam se podíval na dolní část plochy. „Před pěti minutami,“ zašeptal Adam.

„Ahoj, stejně jako pro tebe, ani pro mě už neexistují žádné hranice. Nechci říkat, že jsem hezký, že mám srdce na dlani nebo, že odmítám jakoukoli intimitu. Beru život takový jaký je. Nesnažím se ho přibarvovat, i když dokáže také hodně překvapit a dalo by se i říci, že nepatřím mezi nudné lidi. Já sám hledám někoho, kdo se i přes svůj vlastní strach z neznáma odhodlá skočit, kdo v sobě dokáže najít jiskru pozitivní energie, i kdyby kolem byla naprostá tma. Pokud se mezi takové lidi řadíš, odepiš. Rád se s tebou setkám. PS: Proč máš zrovna přezdívku Darkness Fighter? ☺“

Hoch si zprávu přečetl několikrát, než byl schopný odepsat.

„Ahoj Midasi, prvně – Připadám si jako Bojovník s temnotou. Na světě je nás už málo. Myslím, málo těch, kteří by bojovali za pravdu, za lepší svět. Zaujala mě část o té tmě a tak nějak ses mi začal líbit o něco víc. Sám si tak připadám...“

Přestal psát a zadíval se za notebook, skrze okno a pak dál až na nejbližší rozsvícené světýlko v protějším domě.

Můj celý život je jako hledat jiskru pozitivní energie tam, kde by ji už nikdo nehledal. Zamyslel se Adam a v tu chvíli už nebyl schopen napsat něco víc. Myšlenkami se začínal ztrácet v minulosti, která pro něj byla ještě příliš čerstvá a bolestivá na to, aby ji mohl jen tak

překročit a jít dál. Očima přešel přes obrázek vedle notebooku. Nebyla to fotka. Byl to jen vytisknutý obrázek z internetu. Na něm byla jen podobizna připomínající fotografii pro občanské průkazy.

Adam přivřel oči a natáhl ruku k rámečku, v němž byla fotografie zasklená. Přešel po něm prstem a pak ho obrátil tak, aby se oči člověka, co na obrázku byl, dívaly do stolu.

Až pak se zadíval na text Midasovi zprávy a chvíli ji pozoroval. Ne slova, ne písmena, viděl celek. Rozpadával se v jednotlivé části a přitom si stále udržoval celistvost.

Pátek, 26.9.2014

Stav: 6 žlutých a 3 modří

Už jen dva spoluhráči a v Adamových patách predátor s nabitou puškou číhající na svou kořist ze zálohy. Adam sám se už dobrých pár minut ani nepohnul. Marker měl položený vedle sebe a sledoval uměle vytvořený potok a vodu v něm. Zdálo se, že čeká na reakci svého pronásledovatele, ale opak byl pravdou. Přemýšlel, jak bude postupovat, kam se vydá či jakou cestu zvolí, aby se dostal do týlu nepřítele a zasadil mu svou poslední kulku. *Mám jich ale mnohem víc*, zamyslel se a na jeho tváři se objevil nepatrný úsměv, který ale nikdo neviděl.

Možná je to od něj sobecké vůči dvěma zbylým modrým spoluhráčům – *přenechat jim pět z šesti* - ale on chtěl odplatu. Chtěl ho vidět zbarveného modrou barvou i bez ohledu na fakt, že mu zachránil život. Život, který mu chce vzít právě on sám. To jeho nepřítel byl sobecký.

Adama napadlo, zda by jeho nepřítel byl ochoten obětovat vlastní spoluhráče, aby se dobral kýženému přání, jest vyjádřil ve zprávě - *Nenech se zastřelit dřív, než tě budu moci zastřelit já* -

Dál už ale na místě u věčného potoka nemohl setrávat. Narovnal se a očima zkontroloval prostor kolem sebe. Za potokem, kde jeho pronásledovatel sestřelil jeho spoluhráče, vedla cesta lehounce do kopce, kde se pak dělila na tři cesty. Jedna z nich sice vedla i nadále rovně, ale něco Adamovi napovídalo, že se začíná stáčet ke středu. Cesta směřující doleva pak vedla do nitra herního prostoru, kde se to čas od času mihlo laserovým paprskem. Poslední cesta směřující doprava směřovala k bodu, kde začal.

Vracet se nechtěl, tím si byl Adam jistý na sto procent. Začínal tušit, odkud střela přišla a ani uměle naaranžovaná křovina podivně se zmítající v uměle vytvořeném větru mu nedávala zrovna klidu. Zůstat tady byla jistá cesta ke konci a to Midasovi ještě nechtěl dopřát.

Musel tedy vyrazit do nitra herní plochy, kde na něj čekalo šest krvežíznivých žlutých bestii a dva jeho modří bratři, co touží po pomoci a hlavně po pomstě.

Oči protihráče ho zatím pečlivě sledovaly. Neuniklo jim nic. V tom postava se žlutým šátkem ztuhla. Otočila se a mrkala do šera před sebou. Spatřila hlaveň markeru a pak se celým prostorem ozvala rána. Puška nepřítele dopadla na zem a naposledy vystřelila žlutou kuličku směrem ke zdi, kde z ní barva vytvořila nehezky obrázek.

Sám protihráč dopadl na zem a očima zíral na postavu, co právě mizela na křižovatce cest doleva.

„Game over,“ zašeptal hlas podivně lámanou angličtinou a jediné, co ležící muž spatřil, byla bota blížící se k jeho obličejí.

Úterý, 23.9.2014

Probudil se do naprostého chaosu, který v pokoji způsoboval tón melodie jeho mobilního telefonu. Adam byl dehydrovaný a částečně dezorientovaný. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, že leží ve své posteli, že se zapomněl převléknout do oblečení, v němž byl zvyklý chodit spát, že na jeho nočním stolku stojí ledový čaj, který kdysi býval čerstvě uvařeným čajem horkým.

V pokoji bylo téměř nedýchatelno. Zapomněl si na noc otevřít okno nebo si ho na noc otevřít nechtěl. Na to si ale nevzpomínal. Obrazovka notebooku zářila chabě do bledého rána a nevykazovala žádnou činnost. Na pracovním stole ležela zmrzlá papírová hromada, z nichž jeden z nich byl seznam těch, kteří by se dnes měli účastnit pomocné akce, kterou jeho tým dával dohromady.

Adam se narovnal a chvíli se díval, opřený o zeď, do prázdného pokoje. Vnímá ticho. V celém bytě byl jedinou osobou, která byla vzhůru, nebo byl jedinou osobou, co tu fyzicky byla. Ať tak nebo tak, nikdo ho v tuhle chvíli nemohl vidět, nemohl ho nějak vyrušit, či probudit. ... Až na někoho, kdo si žádal jeho přítomnost.

Sáhl po telefonu a začínal si uvědomovat, že na něco zapomněl.

„Ahoj,“ řekl unaveně. Věděl, že musí předstírat alespoň částečnou únavu po náročné pracovní noci.

„Bože...nesnaž se,“ řekl změkčilým hláskem jeho kolega.

„Co? Já se...“ začal se bránit Adam.

„Měl jsi mi v noci napsat, jak jsi se rozhodl, ale kde nic, tu nic. Žádný email, žádná zpráva, ani hlasový záznam. Nic.“

Došlo mu to. Vrátilo se to jako bumerang. Předchozí noc. Jeho naprosté vytužení před rozzářenou obrazovkou.

„Tak co? Jak si se rozhodl,“ naléhal kolega.

„Eh...Ať to tedy zařídí Dominika,“ začal Adam a pak se rychle snažil vstát z postele. Hlava se mu začínala tím náhlým šokem točit, ale on nemohl povolit. Teď ne.

„Jasně. Dominika už s tím stejně počítala. Ráno jsem ji poslal nafotit některá z míst, která chce zadavatel vidět a hlavně, která chce prezentovat.“

„Dobrý nápad,“ sykl Adam a dotáhl své tělo k notebooku.

„Já mám vždycky dobré nápady. Budeš během dneška použitelný nebo to mám udělat já? Víš, napadlo mě, že bych si vzal na starost tu trosku na Letné. Víš...hodně mě zajímala. Má zajímavou minulost. Na fotkách by to mohlo vypadat dobře a když to trošku upravím, vytáhnu z toho to nejlepší.“

„Tak to udělej, Radime, já...co tam je dál?“

„Karlův Most, Tančící Dům, Muzeum, Žižkovská věž...ne tu vlastně Martina už stihla jak vyfotit, tak upravit.“ Radim se odmlčel a záhy se zase ozval. „Vypadá to dokonale. Pak je tady Podolská porodnice. Ten magor tam ale nechce, aby byl vidět Vyšehrad. Nechápu proč, ale on to platí. Takže...“

„Jo...bude tedy po jeho. Sbohem Vyšehrade, vítej ochuzená fotko.“

„Ale to se musí vyretušovat. Musí to vypadat přeci...“

„Geniálně. Víš. Chápu. Co tam máš dál?“

„Už jen Galerii Nebesa.“

„Cože,“ vyprskl Adam, jako kdyby slyšel nějaké zvláště nevhodné slovo. „Tu modernistickou zručnost? Proč?“

„Pan Senátor Starý v tom vidí splnutí minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Takže, co si vezmeš?“ Radim přitlačil a na chvíli zněl jeho hlas normálně a dokonce s kapkou drsného, pravého muže.

„Fajn. Tak já si vezmu Podolskou Porodnici. Bude mě to celkem bavit. A pak si vezmu Karlův most. Vytvořím mu z toho dekadentní temné dílo, až si samou závistí sedne Staroch na zadek.“

„Takhle o něm nesmíš mluvit. Je to vážený...“

„Je to Staroch. Jeho názory jsou zastaralé. Jeho účes by potřeboval remake a...“

„A jeho šatník by rozhodně uvítal nějaké to Dolce a Armani.“

„Nechtěl jsi říci Dolce e Gabanna?“

„Ne...řekl jsem to naprosto správně.“

„Ty vtipkuješ. To je snad poprvé po dlouhé době.“

„Jo.... Cítím se zase skvěle. A máš pravdu. Je to Staroch, ale pořád, vážený Senátor za Pražský obvod.“

„Kterého si nevolil,“ dodal Adam.

„Kterého jsem nevolil,“ zopakoval potichu Radim. V jeho slovech byla dětská radost z náhlého úspěchu. Překoval tak svůj upjatý pohled na vše kolem sebe. Otevřel se světu, co ho kdysi zavřel do bubliny, v níž žil společně se svým přítelem už pět let. *Bude to krásný den*, pomyslel si.

„A dej mi i tu galerii,“ dokončil Adam a přitom ťuknul na tlačítko enter u svého nejlepšího přítele od dob psa.

„Bože, zdá se, že tě to nějak chytlo.“

„Tohle mě bavilo vždycky. Galerie bude můj vrchol.“

„Díky. Uvidíme se večer, ať sjednotíme alespoň některé rysy fotografií. Hned písnu Dominice, aby věděla, na co se má zaměřit. Jsem rád, že tě mám na své straně.“

„Ty mě na ní budeš mít vždycky. Půjdu se dát dohromady, ať jsem na to focení v plné připravenosti.“

„Tak hodně štěstí,“ řekl krátce Radim. Nic víc neřekl. Nic víc ani říkat nemusel.

Adam se zadíval na právě se otevírající okna na ploše počítače. Rozepsaná zpráva pro Midase777. Nebyla hotová. Zírala z plochy notebooku jako dávno ztracená věc, nekompletní, bez svého prvotního účelu, bez jasné cesty. A teď Adam věděl proč. Najednou mu to bylo jasné.

Jeho prsty se rozehrály po klávesnici s vervou jednohého hráče basketballu pro hendikepované.

„Chtěl jsem toho napsat mnohem víc a chtěl jsem ti to poslat mnohem dřív, ale nemohl jsem. Sám jsem zmrzačeným dítkem tohoto světa, co si v sobě nese trauma z minulosti. Možná ti to přijde složité, ale je to prosté. Víc se dozvíš až v pravý čas. Pro začátek jen mohu napsat, že bych se s tebou rád sešel. Nejsem ale časem bohatý člověk. Pokud máš čas v pátek večer, rád se s tebou setkám.“

Stiskl enter a nechal notebook, ať se sám o všechno postará.

Osprchovat se, vyčistit si zuby, obléknout se, otevřít lednici a najít v ní alespoň jednu potravinu, která by byla vhodná ke konzumaci a zároveň nebyla prošlá. To byl list činností, které musel provést, než bude připraven vyrazit do ulic s fotoaparátem značky Nikon. Model, co vlastnil sice nepatřil k výstřelkům moderní doby, nedokázal fotit ve 3D, nebyl napojený na sociální síť, neměl wifi, ani dotykový display, ale Adamovi to nevadilo. Byl na něj spoleh. Znal ho, jako své boty. Věděl, co má použít, co zmáčknout a hlavně kdy. Nikdy si nemohl na fotografie, jím pořízené, stěžovat. Teď, zatímco Adam plnil jeden ranní úkol za druhým, vyčkával na svou chvíli.

Než se Adamovi podařilo nakonec vyrazit vstříc nabitému dni, zahlásil jeho notebook příchozí zprávu od Midase777.

„Budu to nejlepší, co ti pomůže vyrovnat se s tvou bolestnou minulostí. Nebudu chtít, abys na ni zapomněl, ale aby sis zase dokázal najít středobod svého vesmíru. Rád se s tebou v pátek setkám. Místo určitím později. PS: Až tě obejmou, zapomeneš na všechno. Petr.“

Pátek 26.9.2014

Nepřítele spatřil Adam o pět minut později. Všiml si ho skoro až čirou náhodou a málem by mu vběhl přímo pod nos. Štěstí bylo, že se v ten moment rozletělo několik laserových paprsků po herní ploše tak šikovně, že na několik vteřin ozářily místo, kde nepřítel setrval.

Podíval se na stav: 3 modří, 5 žlutých. Ani si nevšiml, že nějaký žlutý padl. *Muselo to být asi daleko*, zamyslel se. Teď byl připraven snížit žluté o dalšího hráče.

Měl ho na mušce. Stačilo zamířit a zmáčknout spoušť. Jednoduše řečeno. Horší bylo to provést.

Zatímco se psychicky připravoval na úder, protihráč začínal lépe sledovat své okolí. Při další vlně laserových světél si i on všiml Adama. Byl rychlejší a hbitější. Než Adam stačil něco zpozorovat, minula ho první vystřelená kulička žluté barvy.

Adrenalin mu v ten moment vyskočil nad jeho obvyklý limit a Adam už na nic nečekal. Namířil marker, zacílil a vypálil rychle několik kuliček k místu, kde se snažil bránit jeho nepřítel. Mezi oběma rivaly prolétl mnoho střel, než jedna z nich konečně našla správný cíl. Tabule vysoko nad nimi se změnila a o pár vteřin později se čísla opět vyměnili. Adam svůj cíl zasáhl a žlutý hráč odcházel zklamaný na skládku. Rovněž tak i jedna dívka z modrého týmu, která měla žlutou barvu rozstříknutou po ochranné masce tak, že jí musel na pomoc zdravotnický tým.

Adam věděl, že je tam někde ukrytý ještě jeden jeho spoluhráč a čtyři protivníci, které musí porazit. Zmizel tak zase ve spleti cest, které byly v tuhle chvíli nejbezpečnější.

Úterý, 23.9.2014

Večer se Adam opět potopil do světa internetové komunikace. Midas777 byl neuvěřitelně zajímavý. Byl schopný reagovat na vše, co mu Adam psal, s tím nejvyšším zájmem. Podle toho, co psal, se musel Petr (Midas777) hodně vyznat jak v kultuře. Adam sám nechtěl svými otázkami vzbuzovat v Petrovi pocit, že ho chce vysát, aniž by ho předtím viděl. Jejich setkání tak bylo téměř nevyhnutelné.

Adam cítil chvění, kdykoli mu od Petra přišla zpráva nebo mail. Nepotřeboval ani vědět, jak vypadá. Věděl, že ho začíná mít víc než rád. A v tu chvíli mu bylo jedno, jestli je to jen náhlá posedlost, vražedná zamilovanost nebo zda je to něco pevnějšího.

A tak mu úterý uplynulo jako voda. Projekt, který měl pod palcem společně s Radimem, se začínal slibně rýsovat a fotky, které během dne pořídil, byly na dobré cestě ke kýženému úspěchu.

Středa byla v rytmu chaosu, který nakonec znamenal jednu kompletní projektovou fotografii. Dominika zdárně dokončila i reverzi fotografie podle přání pana starosty. Projekt začínal mít ty správné rozměry. Dalších několik zpráv od Midase. Prý už ví, kde se setkají. Pak se Adam musel obrnit. Zpráva o velmi vhodné zábavné aktivitě, která sebou přináší kromě adrenalinu i jistou dávku vzrušení, ho rozhodně nenechala klidným (Ani tam dole.) I tak se Adam překonal a nechtěl vědět, jak přesně vypadá.

Čtvrtek – den před jeho vysněným dnem D od doby, kdy...jeho mysl tu vzpomínku chtěla vytěsnit, ale nedařilo se. Ten večer nemohl usnout. Před očima stále viděl tu scénu, která byla jako z hororu. Nakonec mu ale opět pomohl Petr a svými slovy, která Adam hltal jako knihu *Konec* od Macy Navaho (*hit jara 2014*), zahnal chmury minulosti zpět do temnoty Adamovy mysli.

Pátek, 26.9.2014

Už to bylo skoro u něj. Cítil to napětí, které se dalo krájet. Konec jeho týmu byl náhlý, sice očekávaný, ale přesto náhlý. Ani spoluhráčka Jana nečekala, že její konec přijde tak

rychle. Zasáhla žlutého do ramene, zatímco se jí žlutá barva začínala roztékat po levé ruce. Byla tak zabraná do zasáhnutí žlutého hráče, co ho měla na mušce dobrých deset minut, že zapomněla hlídat hlavně sebe samu.

A tak zůstal Adam sám.

Sám se ukrýval na místě, kde ho nikdo nemohl najít. Věděl však, že takto hrát nemůže navěky. Jednou bude muset opustit hru. Bude se muset vzdát. Nechtěl se jen tak podvolit osudu prohry, ale na druhou stranu, co zmoohl se třemi protihráči.

Jeden z nich byl Petr. Musel být. Alespoň jednou se jejich cesty střetly. Minimálně jednou mu zachránil život. Teď to bylo na něm. Midas777 si musel najít cestu do jeho úkrytu, aby mu zasadil finální úder.

Finální, zamyslel se Adam a zavřel oči. Určitě musí být chytrý, inteligentní, v dokonalé kondici, když přišel se schůzkou na paintballovém hřišti. Podle celého večera je to rozhodně hráč s velkým H.

Představil si ho, jak asi musí vypadat. V ten moment ho začínalo štvát, že se na jeho vzhled nikdy nezeptal. Jeho zlověstně erotické myšlenky vzaly za své, když se ozvala rána a stav se paradoxně snížil o jednoho žlutého. Kdosi vyvražďoval členy svého vlastního týmu – že by Midas777, napadlo Adama.

Musel zbystřit. Musel využít zbytky energie, aby ukázal, že není takový slaboch, co se skrývá u uměle upravené hromady dřeva.

Jako kdyby se všechno ztratilo v temné záplavě. Nic už nemělo smysl. Nic už nebylo takové jako předtím.

Ale osud je mrcha vrtkavá. Když už si myslíte, že je po všem, že vás nic nemůže zachránit či překvapit, opak vás srazí k zemi. Záře, která ozářila jeho bledou tvář, byla oslepující. Blížila se. Měnila svůj tvar. Ucítil dotyk a pak ho někdo prudce chytil za rameno.

Adam se lekl a upustil marker na zem. Nečekal to. Netušil, že se to stane teď. Ucítit pevný stisk na rameni. Celým jeho drobným tělem projela vlna energie, která ho na pár vteřin doslova přilepila k zemi. Bylo v tom všechno, o čem kdy snil. *A to stačil jen ten pevný dotyk.* Ruka, co ho svírala, ho zatáhla zpět za hromádku dřeva.

Z Adama teď byla jen loutka navlečená v těsném ochranném oděvu.

Byl tažen do temnot, které se mu začínaly líbit. V tom ucítit i druhou ruku. Ta ho chytla za bok a pak se - on - celá ta oživlá loutka otočila o 180 stupňů. Skrz ochrannou masku viděl oči toho, kdo mu několikrát zachránil život, i když v nich teď viděl i něco víc, něco jiného, něco strašidelného.

Byl to on. Musel to být on.

Chtěl něco říct, ale Midas ho předběhl. Sundal si masku a nechal několik laserových paprsků přeletět po jeho obličejí.

„Jsi poslední,“ zašeptal. „Jsi jen můj,“ zašeptal a pak si ho přitáhl k sobě. Sundal mu ochrannou masku a ještě o něco víc se k němu přiblížil. Jejich rty byly nebezpečně blízko u sebe.

Adam sjel očima o něco níž. Byla to jen vteřina. Viděl marker v Midasově ruce. Pak vyšla rána a vzduch, co se těsnil mezi nimi, načichl pachem čerstvé barvy.

Bylo po všem.

Hra našla svůj vítězný tým.

„Konečně,“ zašeptal a jejich rty se střetly.

Všechno ostatní teď ztratilo význam. Zastavilo se to ve věčně se opakující časové smyčce. Jen oni dva. Propocená látka z materiálu, co chrání tělo před modřinami, s ochrannými kryty, co leží u jejich nohou. Skupinka slavicích žlutých kdesi na hřišti. Mnoho

naštvaných modrých zuřících na skládce a jednou nebohou bytostí, ukrytou pod naaranžovaným křovím s velmi slabým tepem a buchotem srdce, které je sotva slyšitelné.

Nic v tuto chvíli nemá smysl.

Jen dva protihráči, co našli svůj osud. Jeden druhého.

Ruka svírala jeho polomrtvé tělo. V duši cítil vodu, kterou jeho tělo odráželo od každé své buňky. Cítil, že je na pevné zemi. Byla mokrá a studená. Začínala mu být zima. Jeho duši začínala být zima.

Někdo s ním trásl. Cítil ty dotyky na obličejí, na hrudníku. Chtěl zařval, ale nemohl. Chtěl otevřít oči, ale cosi mu bránilo.

Temnota, kterou ve vodě vnímal všude kolem sebe, byla s ním. Byla teď v jeho vlastní mysli. Zaplavila jeho duši.

Najednou ucítil něčí rty na jeho rtech. Nebyly to ale polibky, byla to záchrana. Svět se začínal měnit. Získával nějaké reálnější obrysy. Zlatá záře, co prvně pocítil se navrátila. Byla všude kolem něj.

„Probuď se,“ říkal hlas nad ním. „Prosím,“ šeptal. „Musíš se probudit,“ žádal.

Adam cítil rty na svých, ale tentokrát v nich bylo mnohem víc. Záře začínala zaplavovat jeho tělo. Už nebyla někde poblíž. Cítil ji v jeho vlastní krvi. Dávala mu sílu žít, sílu probudit se.

Konečně otevřel oči.

Pátek, 26.9.2014, 19:49

Adam konečně svlékl propoceny ochranný oděv. Každá jeho buňka jásala. Musel si dát sprchu, ale když se jeho oči střetly s Midasovými, pardon Petrovými, neodolal. Vypadal přesně tak, jak si představoval. Jeho sny se splnily. Avšak v tento moment si vzpomněl na osobu, kterou miloval vždycky.

V ne příliš vzdálené minulosti

Adam stále cítil chladnou dlaždičkovou podlahu pod sebou. Byl stále mokrý. Stále před sebou viděl tmu, která se ho snažila pozřít. Očima se snažil zaostřit na osobu, co stála nad ním.

„Jsi to opravdu ty,“ zašeptal ztěžka Adam.

„Jsem to já, Adame, David,“ řekl hlas nad ním a sehnul se k němu.

Než mu pomohl na nohy, lehce ho políbil. Bylo to něco jiného, než kdy předtím Adam zakusil. Bylo to plné energie, bylo to něžné a citlivé a když se Davidovy rty odlepily od jeho vlastních, mohl Adam říci, že se mu ulevilo.

Všechna ta temnota byla pryč.

Dny temnoty skončily. Vystřídalo je světlo, pomyslel si Adam a usmál se.

„Je ti lépe,“ zašeptal David a stále ho jednou paží přidržel, aby Adam nespádl.

„Je...Je mi už mnohem lépe.

„Myslel jsem, že mi tu umřeš,“ řekl se starostí David.

„To já taky. Ještě, že tu jsi....“

Jeho hlas se tříštil o vodní plochu za ním, o sklo v oknech, o římsy nad bazénem.

Náhle se ochladilo.

„Až mě budeš potřebovat, budu u tebe,“ zašeptal David a odtáhl se.

„Co tím myslíš? Proč to říkáš,“ začal Adam a čekal odpověď, ale v tu chvíli nebyl nikdo, kdo by mu odpověděl.

Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Nikdo tu nebyl. Nikdo... Světla už téměř pohasla a jak pohasínala, začínal Adam pociťovat v jeho těle něco silnější než kdy dřív.

„Až mě budeš potřebovat, vždycky budu při tobě...“

„Davide,“ zakřičel do prázdna.

„Navěky,“ zašeptal hlas toho, kdo se pro Adama obětoval.

„Bože,“ zašeptal Adam, když spatřil tělo nehybně plovoucí po vodní hladině.

Všechno bylo najednou příliš chaotické, neuspořádané, neklidné. Adam skočil do vody a plaval, co mohl, aby se dostal k Davidově tělu.

„Bože,“ opakoval stále dokola.

Chytl ho paží za krk a snažil se pozpátku doplavat na kraj.

Chaos převzal otěže osudu. Temnota opět začala zaplavovat vodní svět.

Davidovo tělo bylo na Adama příliš velké a Adam rychle ztrácel nabytou energii.

„Nech mě být, nech mě a jdi,“ šeptal hlas v Adamově hlavě, ale nebyl jeho vlastní. Byl Davida.

„Nemůžu,“ úzkostně zavyl Adam a začal lokat chlorovou vodu.

„Tohle tě zabije,“ šeptal hlas.

„Ty jsi mě zachránil. I já tebe dokážu....“

„Nedokážeš,“ přerušil ho hlas. „Mé tělo je už mrtvé. Nepodaří se ti mě ani dotáhnout na okraj bazénu, natož mě oživit.“

„Dokážu to!“

„Nech mě. Temnota už mě dostihla. Uteč dřív, než pohltí i tebe.“

„Nenechám tě tady,“ řekl Adam a znovu se napil nechutné vody. Jeho tělo se začínalo dostávat do křečí. Paže držící Davidovo tělo povolila a nehybná hora svalů se začínala potápět ke dnu.

„Nenechám tě se utopit,“ řekl Adam ztěžka a nadechl se.

Opět se tak ponořil pod vodní hladinu. Klesal za Davidovým tělem a snažil se ho chytit.

Jak oba klesali na dno, ze kterého si temnota udělala své hřiště, nezbývalo Adamovi už moc kyslíku.

„Táhni,“ zakřičel Davidův hlas.

„Už tě skoro mám,“ řvala Adamova mysl.

„Ty jeden neřáde, táhni odsud nebo zemřeš!“

„Tak tu zemřeme oba,“ rozhodl Adam.

„Táhni,“ zařval Davidův hlas a naposledy se jeho tělo v proudu otočilo k Adamovi. Rozzářilo se a Adam spatřil to, co ho sem dohnalo. Obří temná chapadla lapila Davida do pasti. Ten otevřel oči a vše kolem zaplavilo světlo.

„Poslední mé Sbohem. Setkáme se v příštím životě,“ ozval se Davidům hlas v Adamově hlavě.

Pátek, 26.9.2014, 19:51

„Říkal jsem, že ti pomůžu najít středobod tvého vesmíru, ať máš bolesti z minulosti jakékoli,“ řekl Petr, když si všiml smutku na Adamově tváři.

Adame, jdi odsud pryč, ů zašeptal hlas, který už dlouho neslyšel. O to víc byl Adam mimo. A o to víc chtěl z galerie odejít.

Není to tu bezpečné,“ zašeptal hlas dávno ztraceného přítele.

„Já... můžeme odtud vypadnout,“ řekl po chvíli Adam.

„Co ta sprcha?“

Adam pokrčil rameny „Mám najednou pocit, že musím pryč,“ zašeptal.

Petr se zamyslel a pak se jeho oči nebezpečně rozzářily. „Tak si dej sprchu u mě,“ řekl svůdně.

Adamova chmurná tvář se vytratila, ale nutkání rychle z galerie odejít se neztratilo. Zůstalo v jeho mysli a dál se zvětšovalo. Zmizelo, až když se Adam ocitl venku na ulici Na Příkopě. Bylo 19:58.

Když Galerii Nebesa zaplavil požár a celá budova skončila v krvi a popelu, byl Adam a Petr na cestě do Petrova bytu. Děsivé nutkání se rozpustilo jako pot v horké sprše Petrova bytu. Adamova vlastní mysl bloudila rájem a Adam sám věděl, že našel po dlouhé době novou lásku, které bude moci věnovat svůj život, své tělo i svou duši.

V ne příliš vzdálené minulosti

Když Adam otevřel oči, stál před areálem. Byl oblečený a suchý. U jeho nohy byl batoh s jeho věcmi.

„Budu tě vždycky chránit,“ zašeptal Davidův hlas naposledy.

„Miluju tě,“ zašeptal Adam a klesl na kolena.

Byl si vědom toho, co se stalo. Jeho tělo bylo jako schránka, která se otevře každému, kdo je hoděn světla, kdo je ochoten se postavit temnotě – nepříteli, který brzo vtrhne do Prahy, aby získal všechno a všechno živé pohřbil ve zmaru a bolesti.

„Pomstím tvou smrt, To přísahám, zašeptal Adam a po několika minutách vstal a nechal bazén svému vlastnímu osudu.

Pondělí 29.9.

Lenka byla ještě otřesena z události v metru. Nedokázala to pochopit. Potřebovala někoho, kdo ji vyslechne. Musela volat svého bratra.

„Zvedni to,“ zašeptala. Telefon nadále vyzvání. Osvětluje malé místečko. „Dělej, zvedni to!“ Náhle se zapne hlasová schránka a Lenka slyší bratrův hlas. Je tak blízko a přesto tak daleko. „Do háje...kde se touláš. S kým si to zase užíváš? Až budeš mít čas, tak mi zavolej,“ zareagovala Lenka a nechala Petrovi krátkou zprávu.

Mobil ještě chvíli září do tmy. Poblíž něj je vidět cosi bledého. Je vidět několik nehybných prstů. Jsou sotva pár centimetrů od mobilního telefonu.

Než mobilní telefon definitivně zhasnul, jeho záře osvětila i křoví, které bylo poblíž. I přes to chabé světlo, bylo vidět, s jakou propracovaností byla uměla křovina vytvořena. Na několika místech je křoví potřísněno starou vrstvou roztrísknuté barvy.

Pak displej zhasnul a tajemství bylo pohřbeno pod několika patry ruiny Galerie Nebesa.

Konec pro jednoho přináší život druhému. Stojí ale ten druhý za záchranu, nebo má skončit v temnotách Galerie Nebesa jako ti všichni ostatní, co tu zemřeli? Již brzy o sobě dá temnota vědět a již brzy se ti obdaření budou muset setkat, aby ji porazili. Ovšem temnota není jediná věc, s níž budou muset bojovat

Konec 4.dílu.